

Załącznik nr 1
do Uchwały Nr XLV/490 /10
Rady Miejskiej w Koronowie
z dnia 27 stycznia 2010 r.

PLAN ODNOWY MIEJSCOWOŚCI

LUCIM

NA LATA 2010-2017

WOJEWÓDZTWO KUJAWSKO-POMORSKIE

POWIAT BYDGOSKI

GMINA KORONOWO

LUCIM, 2010

SPIS TREŚCI

WSTĘP

1. CHARAKTERYSTYKA MIEJSCOWOŚCI LUCIM

1.1. POŁOŻENIE ADMINISTRACYJNO-GEOGRAFICZNE

1.2. HISTORIA MIEJSCOWOŚCI

1.3. STRUKTURA PRZESTRZENNA LUCIMIA

2. INWENTARYZACJA ZASOBÓW SŁUŻĄCYCH ODNOWIE MIEJSCOWOŚCI

2.1. ZASOBY PRZYRODNICZE

2.2. DZIEDZICTWO KULTUROWE

2.3. OBIEKTY I TERENY

2.4. INFRASTRUKTURA SPOŁECZNA

2.5. INFRASTRUKTURA TECHNICZNA

2.6. GOSPODARKA I ROLNICTWO

2.7. KAPITAŁ SPOŁECZNY I LUDZKI

3. OCENA MOCNYCH I SŁABYCH STRON MIEJSCOWOŚCI LUCIM

(ANALIZA SWOT)

4. OPIS PLANOWANYCH ZADAŃ INWESTYCYJNYCH I PRZEDSIĘWZIĘĆ AKTYWIZUJĄCYCH SPOŁECZNOŚĆ LOKALNĄ NA LATA 2010-2017

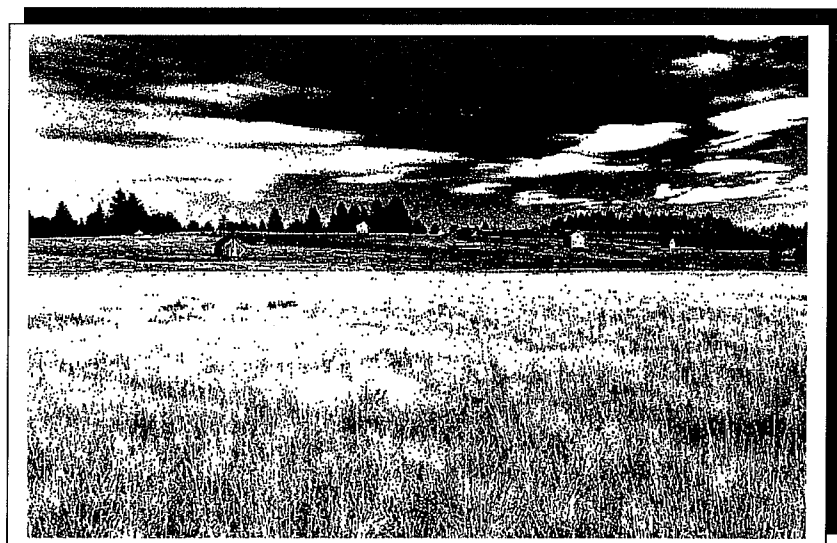
5. PODSUMOWANIE

WSTĘP

Inicjatywa opracowania planu odnowy miejscowości Lucim jest inicjatywą oddolną, wykreowaną przez mieszkańców oraz zdecydowanie popartą podczas posiedzeń Rady Sołeckiej, która to wnikliwie przeanalizowała zasoby i potrzeby sołectwa. W ślad za powyższym postanowiono następnie zwołać Zebranie Wiejskie, podczas którego zaproponowano przystąpienie do prac nad dokumentem strategicznym pod przyjętą nazwą „Plan odnowy miejscowości Lucim na lata 2010-2017”.

Zebranie Wiejskie powołało grupę przedstawicieli wsi, których zadaniem było opracowanie planu zawierającego charakterystykę naszej miejscowości, inwentaryzację zasobów służących jej odnowie, ocenę mocnych i słabych stron oraz opis planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną dla horyzontu czasowego 2010-2017. Serdecznie zapraszamy do zapoznania się z niniejszym dokumentem, który przybliży Państwu naszą miejscowość, jej walory, ale także i potrzeby.

Mieszkańcy Lucimia

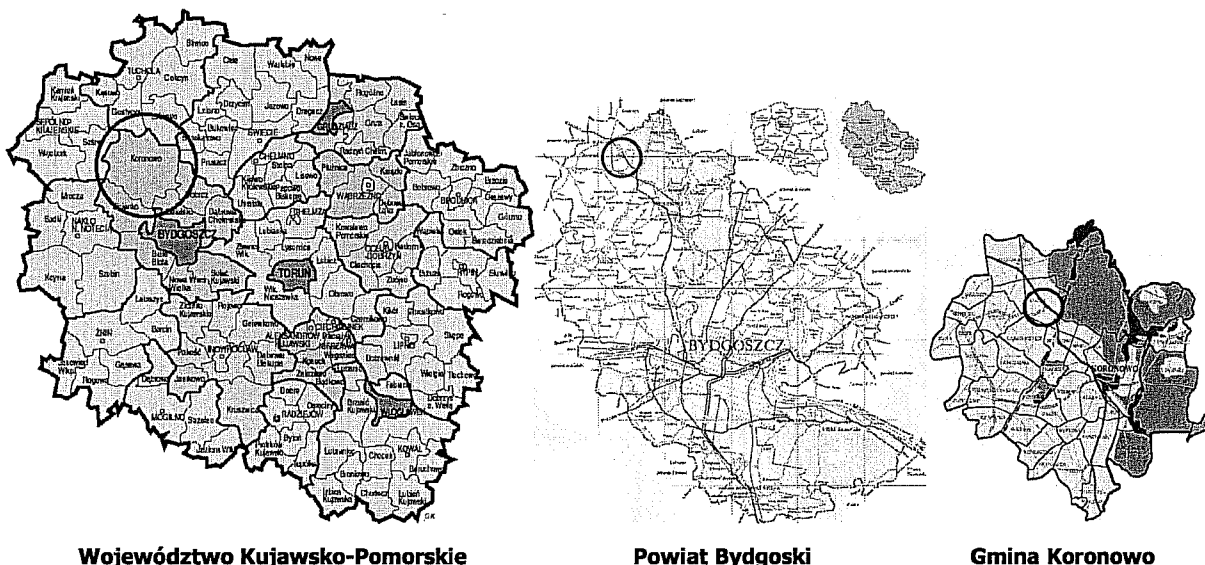

1. CHARAKTERYSTYKA MIEJSCOWOŚCI LUCIM

1.1. POŁOŻENIE ADMINISTRACYJNO-GEOGRAFICZNE

Lucim jest jednym z 33 sołectw należących do gminy Koronowo, położonej w północno-zachodniej części Województwa Kujawsko-Pomorskiego, w Powiecie Bydgoskim.

Lokalizacja miejscowości Lucim

Gmina Koronowo jest największą gminą Powiatu Bydgoskiego i jedną z największych w całym Województwie Kujawsko-Pomorskim. Jest to gmina miejsko-wiejska, licząca ponad 23 tysiące mieszkańców, z czego około 10 800 osób zamieszkuje miasto Koronowo, będące lokalnym centrum administracyjnym, zlokalizowanym ok. 25 km na północ od Bydgoszczy. Jej obszar zajmuje 41 170 ha. Użytki rolne mają tutaj całkiem spory udział, bo 56,8 % powierzchni ogólnej. Tereny leśne skoncentrowane są przede wszystkim we wschodniej części gminy.

Gleby gminy Koronowo są dość dobrej jakości, natomiast mniej korzystna od przeciętnej w województwie i kraju jest bonitacja agroklimatu i rzeźba terenu. Miasto Koronowo (pow. 2 818 ha), położone jest na terenie północnej części historycznych Kujaw, w rozległym zakolu rzeki Brdy, gdzie jej pradolina ma szerokość od 6 do 9 km. Koronowo leży w pięknej kotlinie otoczonej wzgórzami, na południowym skraju Borów Tucholskich, gdzie wśród sosnowych lasów wije się szereg malowniczo położo-

nych jezior, połączonych obecnie w kompleks Zalewu Koronowskiego. Rzeką Brdą, kumulująca wody z wielu jezior swego dużego dorzecza (4 718 km²) została w latach 1960-1962 spiętrzona dla celów energetycznych. W latach 1956-1960 wybudowano na niej wielki sztuczny zbiornik – Zalew Koronowski, do którego włączono także jeziora rynnowe znajdujące się w dolinie sandrowej.

Obok Zalewu Koronowskiego występuje w tej okolicy wiele jezior polodowcowych, z których większość stanowią wąskie, długie i głębokie jeziora rynnowe o stromych brzegach. Do najciekawszych z nich należy łańcuch tzw. Jezior Byszewskich.

Z uwagi na atrakcyjne położenie geograficzne gminy Koronowo, jej walory krajobrazowe i przyrodnicze, duży potencjał historyczny oraz niezwykle cenne walory estetyczne środowiska, jedne z największych nadziei rozwoju gospodarczego tego terenu upatrywane są w turystyce. Kolejnym wyznacznikiem rozwoju jest tutaj wysokotowarowe rolnictwo, w tym sady, plantacje truskawek oraz przetwórstwo rolno-spożywcze, prowadzone na obszarze wiejskim gminy oraz mała i średnia przedsiębiorczość.

Sama miejscowość Lucim, która jest typową rolniczą wsią, o powierzchni ok. 1765 ha, położona jest w północnej części gminy Koronowo, przy drodze krajowej nr 25 łączącej Bydgoszcz z Koszalinem. Graniczy z następującymi sołectwami: od północy z Mąkowarskiem, od zachodu z Dziejzkiem i Wilczem, od południa z Łąskiem Wielkim i Buszkowem, a na wschodzie przenika się z lasami tworzącymi Bory Tucholskie. Lucim zamieszkuje 612 osób (wg stanu na dzień 31.XII.2009 r.).

1.2. HISTORIA MIEJSCOWOŚCI

Pierwsze wzmianki historyczne o sołectwie Lucim pochodzą z roku 1286, kiedy to książę inowrocławski Ziemomysł, nadał przywilej założenia Zakonu Cystersów w Byszewie (10 km na południe od Lucimia), wymieniając wieś jako dobra zakonne. 3 lutego 1359 r. w Żninie, polski król Kazimierz Wielki wystawił przywilej, w którym zezwalał na założenie miasta Koronowo na terenie osady Łachowo (przy ujściu rzeczki Sapolny do Brdy, ok. 6 km na północny-wschód od Lucimia – obecnie teren Zalewu Koronowskiego) i zezwalał na przeniesienie pobliskich wsi na prawo niemieckie (czynszowe), wśród których był wymieniony także Lucim (obok Osieka, Mąkowarska i Dziejna). 10 października 1410 r. w sąsiedzkich sołectwach Wilcze i Łąsko (ok. 3 km na południowy-zachód od Lucimia) nastąpiło całkowite zwycięstwo wojsk polskich nad

krzyżackimi. W 1772 r. Lucim wraz z Ziemią Koronowską wchodzi w skład zaboru pruskiego. 1 stycznia 1907 r. powstał bunt dzieci polskich w szkole niemieckiej w Lucimiu przeciw narastającej germanizacji. 26 stycznia 1920 r. wojska polskie wyzwoliły Lucim. 5 sierpnia 1924 r. wieś odwiedza prezydent Rzeczypospolitej Polski Stanisław Wojciechowski. 1939 r. - Lucim wraz z Pomorzem zostaje wcielona do Rzeszy Niemieckiej podlegając niemczaniu i prześladowaniom (Niemcy wkraczają do Lucimia 2 września o godz. 14:00). 1945 r. - w dniu 26 stycznia o godz. 17:00 wieś zostaje wyzwolona przez Wojska Polskie i Armii Czerwonej. W okresie powojennym Lucim przechodzi poważne zmiany w rolnictwie. Do roku 1956 następuje niszczenie sektora prywatnego po czym zostaje wprowadzona spółdzielczość i Państwowe Gospodarstwa Rolne. Zostaje podniesiony poziom produkcji rolnej, nauczania zawodu, mechanizacji rolnictwa. Powstają nowe obory, chlewnie i owczarnie. W tym czasie również zelektryfikowano wieś, rozprowadzono wodociągi i telefonizację przewodową. W Lucimiu od 1977 r. przebywali i działali plastycy toruńscy: Witold Chmielewski, Bogdan Chmielewski, Wiesław Smużny i fotograficy bydgoscy Andrzej Maziec i Stanisław Wasilewski, znani jako Grupa Działania oraz po odejściu Maźca i Wasilewskiego jako Grupa 111. Było to unikatowe przedsięwzięcie socjologiczno – artystyczne, wielokrotnie nagradzane m.in. nagrodą Ministerstwa Kultury.

Inne informacje historyczne dotyczące Lucimia:

- etymologia nazwy sołectwa wg podania Stanisława Kozierskiego ze Skórzewa – „Badania nazw topograficznych dzisiejszej Archidiecezji Gnieźnieńskiej”, Czcionkami

Drukarskimi Dziennika Poznańskiego, Poznań 1914, str.149.

Lucim, Luczmin należał zawsze do parafii Mąkowsko. W jej dokumentacji archiwalnej można odnaleźć w roku 1325 nazwę Lucime, w 1359 – Luczime, w 1368 – ponownie Luczime a w 1578 – Luczim. W aktach powiatu gostyńskiego odnotowano istnienie rzeki Lucyma albo Lucymia w dorzeczu Wisły a nad nią miejscowości Lucina z jeziorem Lucień. Powiat kozieniecki rejestruje wieś pod nazwą Lucin. W Aktach grodzkich nr II z roku 1397 znajduje się natomiast wieś o nazwie Luczini.

Słowo Lucim może wywodzić się od imienia Licim czy od źródłosłowu lut albo od nie-

jasnej nazwy Ludzmin. W Kodeksie Wielkopolskim Nr 33 z roku 1103 wymieniono książąt, wśród których był min. Boleslaus (Boryslaus) filius Ludzmini (Lucuni, co może

trzeba by czytać Lucimi). Nazwy Lucza, Luczyna należą prawdopodobnie do nazwiska Lucza, zapisanego u Krasieńskiego.

- legenda sołectwa przedstawiona przez Tadeusza Multańskiego w publikacji pt. „Wiedźmy z Grabiny i inne legendy koronowskie”, Towarzystwo Miłośników Ziemi Koronowskiej, Koronowo 1993, str.75-78:

„Ta wiś Lucimiem się nazywa”

„Do dworu Lutomira często przyjeżdżali z żonami i dziećmi bracia Łaccy z sąsiedztwa i książę Witold z Witoldowa. Niewiasty zostawały we dworze z małżonką Lutomira, dzieci bawiły się na podwórku. Mężczyźni zabierali łuki i strzały, i udawali się wraz z czeladzią na polowanie na grubego zwierza. Czeladź wozami jechała za nimi w stronę czerniejącego na horyzoncie lasu.

Wiedziały kobiety, że mężowie nie wrócą przed nocą a może nawet na noc zostaną, co zdarzało się dość często, wtedy, gdy decydowali się polować na żubry. Z nich nie tylko mięso było smaczne ale pod futrami spało się ciepło w najcieplejszą zimę.

Któregoś dnia książę Witold zamiast łuku przywiózł kuszę. Tak się ta śmiertelna broń nazywała. Łuk przytwierdzony był do rękojeści wymyślnie wystruganej, na którą nakładało się w szparę strzałę, napiąwszy przedtem cięciwę. Kurek znajdujący się pod spodem rękojeści, przesunięty w odpowiednim momencie wskazującym palcem uwalniał ją gwałtownie. Strzała nią popchnięta gwałtownie szybowała do wyznaczonego okiem celu.

Długo bracia Łaccy i Lutomir oglądali ten nabytek kupiony przez księcia w Bydgoszczy w czasie niedawnej tam bytności.

- Czegóż to ludzie nie wymyślą – rzekł Lutomir – żeby zabijać. Czyżby kuszą wodząc za zwierzęciem, dokładniej można wycelować w jego pierś? Ja tam nie rozstanę się ze swoim łukiem i strzałami, których mistrzem w robocie jest mój wierny, poczciwy staruszek Teofil. Robił je, zarówno łuki jak i strzały otcu memu, robi i mnie. Doskonalszych chyba nikt zrobić nie potrafi.

- A ponadto słyniesz z tego, Lutomirze, żeś łuczny strzelec, zawsze trafiający do celu. Pierwsza strzała wypuszczona z twego łuku powala największą zwierzynę – rzekł mniejszy z braci Łąckich.
- Bo też lepszego strzelca nad ciebie nie ma – dodał książę Witold. - Żaden z nas ci nie dorówna.
- Lecz na polowaniu – powiedział Lutomir, któremu przyjemnie było słuchać takich pochwał – tyle samo zwierza każdy z was ubijał.
- Dlatego lubimy z tobą polować, mój drogi - zakończył Łącki, oddając kuszę księciu Witoldowi. Pokazał on wtedy, jak działa. Z odległości kilkudziesięciu kroków trafił w sam środek niezbyt grubego drzewa. Każda ze strzał utkwiała karnie, jedna drugiej dotykając.

Tej nocy myśliwi upolowali cztery żubry. Wyszły one na oświetloną księżycem polanę. Znieruchomiały na jej środku. Wtedy to sięgnęły je strzały, Czeladź będąca w pobliżu załadowała je na wozy.

Świtało, gdy wrócili do dworu. Niewiasty, które długie prowadziły rozmowy, spały teraz twardo. Nie słyszały zajadle szczekających psów.

Zbliżał się najważniejszy wieczór w roku, kiedy dzieci wyglądają na niebie pierwszej gwiazdy, znaku, że czas siadać przy stole pokrytym sianem. Było coraz mroźniej, na dodatek przez parę dni sypał dużymi płatami śnieg, który dokładnie ubielił pola i drogi, nakrył puszystymi czapami drzewa.

Trzy dni przed wigilijnym wieczorem naszym myśliwym udało się polowanie, jak nigdy dotąd. Czeladź musiała po raz drugi wracać do lasu po resztę ubitej zwierzyny.

Właśnie wtedy, kiedy dojeżdżali do dworu, z oddali rozległy się wycia wilków.

- Krew ubitego zwierza czują – rzekł stary Kuba.

- Śniegu tyle, mróz tęgi, to i głodne – dodał jego syn Wawrzon. – Od Wilczej Góry idą.

Odwrócił się i spojrzał na rozjaśnione księżycowym światłem pola.

Watacha wilków była już niedaleko. Skradały się z głowami uniesionymi do góry i wyły przeciągle, jakby chciały przestraszyć tych, którzy wieźli upolowanego zwierza.

Wycie wilków posłyszeli we dworze. Wnet płonące pochodnie rozświetliły podwórzec.

Na ganku pojawili się nasi myśliwi. Każdy z nich miał w rękach łuk, przy każdym sługa dźwigał strzały. Książę Witold dzierżył w dłoniach swoją kuszę.

Tymczasem wozy z ubitymi zwierzętami zajęły pod dwór. Wataha wilków zobaczywszy płonące pochodnie, zatrzymała się. Ale tylko na chwilę. Olbrzymi basior na czele uniósł w górę łeb i zawył straszliwie. Ruszył pierwszy, za nim stado.

Nasi myśliwi wypuścili już pierwsze strzały. Cztery wilki zostały na śniegu. Strzały padały jedne po drugich. Czeladź, która wyległa na dziedziniec, patrzyła na to, co się dzieje. Gęsto padały strzały, coraz gęściej zostawały na śniegu wilcze trupy.

Lutomir błyskawicznie nakładał na cięciwę podawaną mu przez sługę strzałę, celował i - następny wilk rył pyskiem śnieg.

- Jak on to robi? - mówili między sobą ci, którzy przypatrywali się walce z wilkami.
- Łuczny nasz pan!

W pewnym momencie Lutomir wziął na cel basiora, gdy ten wspiał się na tylnych nogach. Strzała pomknęła ze świstem i ugodziła w pierś, przechodząc wilcze cielsko na wylot.

Wtedy ucichło wycie.

Wilki stanęły, aby po chwili odwrócić się i pomknąć w stronę Wilczego Wzgórza.

- Niech żyje nasz pan! - zawołała czeladź.

Myśliwi podeszli do Lutomira.

- Dzielnie sobie poczynaleś. Prawdę tu słyszeliśmy o tobie, Lutomirze: łuczny z ciebie strzelec. To ty sprawiłeś, że rozpierzchnęła się wataha wilków.

O Lutomirze i o tym sławnym polowaniu na wilki z Wilczej Góry opowiadali rodzice dzieciom. Dlatego sława Lutomira pozostała na wsze czasy.

Ponoć to od niego, Lutomira, łucznego myśliwego, wzięła nazwę wieś, która niedaleko Wilczej Góry leży, nazwę swoją wywodzi i po dziś dzień Lucimiem się nazywa."

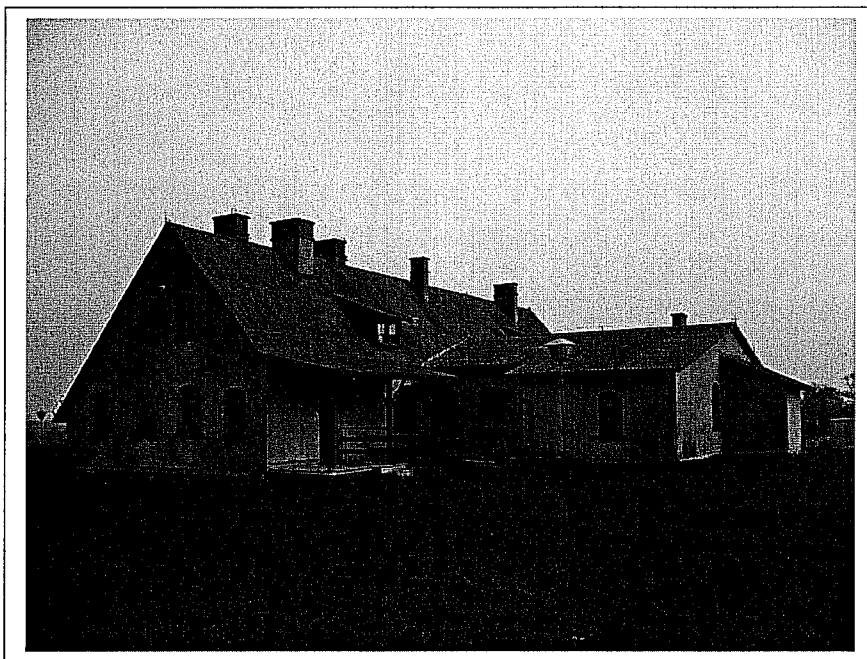
1.3. STRUKTURA PRZESTRZENNA LUCIMIA

Jak wspomniano już wcześniej Lucim położony jest przy drodze krajowej nr 25. Miejscowość cechuje się architekturą i zabudowaniami skoncentrowanymi po jej zachodniej stronie. Miejscowość posiada zachowany pierwotny układ przestrzenny wokół stawu w jej centrum (wieś okrężnicowa).

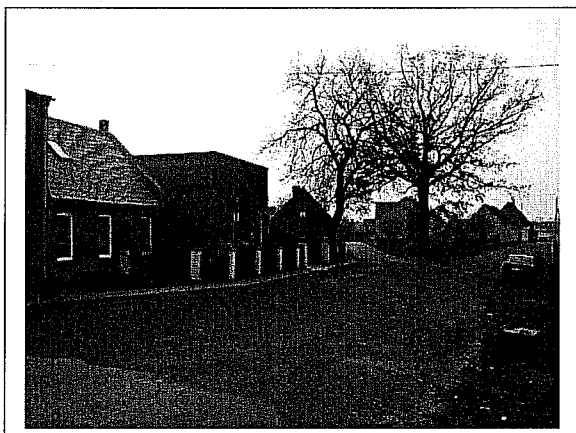
Grunty miejscowości Lucim

Za dominantę przestrzenną miejscowości można uznać położony nieco na wywyższeniu terenu budynek Domu Ludowego (lub tzw. „Telechaty”), zlokalizowany bezpośrednio przy w/w drodze, przy wjeździe do Lucimia, od strony północnej.

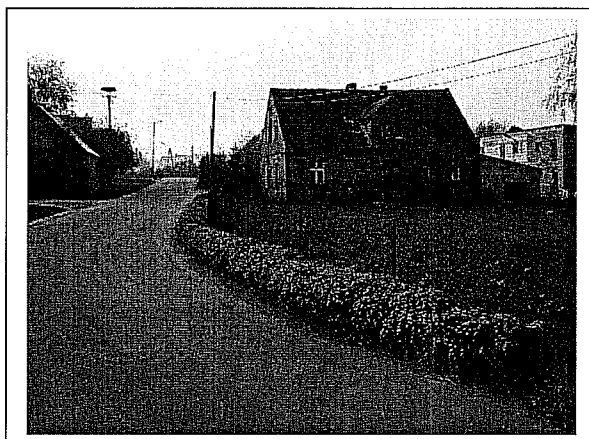

Dominanta przestrzenna – Dom Ludowy („Telechata”) zlokalizowany w północnej części Lucimia

Centrum wsi Lucim jest bardzo zadbane i uporządkowane. Zabudowa ma tutaj charakter zróżnicowany. Gospodarstwa i obejścia wyglądają czysto i estetycznie. Tereny wokół zabudowań obsadzone są drzewami i krzewami ozdobnymi. Z tradycyjną architekturą wiejską nieco kłóć się dwa istniejące bloki mieszkalne, stanowiące jednak miejsce życia wielu rodzin (bloki są pozostałością po dawnych PGR). We wsi znajduje się także teren przeznaczony na cele sportowo-rekreacyjne (pełniący funkcję boiska wiejskiego). Odbývają się na nim lokalne imprezy i uroczystości. Miejsce to jest jednak całkowicie pozbawione infrastruktury i wymaga odpowiedniego zagospodarowania i przede wszystkim doinwestowania w sprzęt sportowo-rekreacyjny. W samym centrum wsi znajduje się również staw, który pełni dwie funkcje tj. funkcję rekreacyjną oraz funkcję zbiornika przeciwpożarowego. Nabrzeże tego stawu, przy odpowiednim zagospodarowaniu mogłoby stanowić wspaniałe miejsce do wypoczynku.

Wjazd do głównej części miejscowości

Jedna z dróg przebiegających przez Lucim

Teren pełniący funkcje sportowo-rekreacyjne

Istniejące bloki mieszkalne

Specyficzne nazwy części obszarów sołectwa Lucim:

- Kadzionka – od XVIII - wiecznej osady bartnickiej słynącej z wyrobu kadzi na miód,
- Nowa Szosa – przebudowana droga polna na utwardzoną asfaltową,
- Wilcza Góra – od legendarnego siedliska wilków,
- Egipt - od układu strugi Lucimki i zabudowy na skarpach podobnych do Nilu w Egipcie,
- Betlejem – od postawienia przez rodzinę Rowińskich szałasów na oddalonych nabytych gruntach (czas reformy rolnej),
- Wejnowo – od Wejny właściciela gospodarstwa.

Na terenie sołectwa Lucim (na Kadzionce) zlokalizowane są również liczne domki letniskowe, przeznaczone do wypoczynku letniego (zamieszkiwane sezonowo).

2. INWENTARYZACJA ZASOBÓW SŁUŻĄCYCH ODNOWIE MIEJSCOWOŚCI

2.1. ZASOBY PRZYRODNICZE

Miejscowość Lucim cechuje się czystym i nieskażonym środowiskiem przyrodniczym. Miejsce to jest rajem dla osób lubiących podziwiać bezkresne widoki, wypoczywać w ciszy, na łonie natury. Znajdujące się w sąsiedztwie lasy są natomiast bogate w zwierzynę łowną i runo leśne. Ważnym elementem zasobów przyrodniczych tego regionu jest również znajdujący się w niedalekiej odległości Zalew Koronowski – największa atrakcja turystyczna gminy Koronowo. Dla Zalewu Koronowskiego ustanowiony został Obszar Chronionego Krajobrazu (O.Ch.K.). W niedalekiej odległości od Lucimia znajduje się również Rynna Jezior Byszewskich (także O.Ch.K.). Na terenie samego sołectwa znajduje się ponadto wiele jezior i bagien potorfowych (od strony zachodniej) z bujną roślinnością i drzewostanem liściastym. Bagna te cechują się bogatą florą i fauną z gatunkami chronionymi. Wokół jezior zlokalizowanych od strony wschodniej wsi w przyległych lasach występują takie zwierzęta jak daniel, jeleń, dzik, lis, borsuk, bóbr i wydra. W jeziorach znajdują się liczne gatunki ryb, a ich obszar zamieszkują żurawie, gęsi i kaczki. Wśród ptactwa spotykane są często kormorany i orły bieliki.

Jeśli chodzi o wody powierzchniowe – to w sumie w sołectwie znajduje się ponad 100 stawów, cztery jeziora połączone strugami, staw w centrum wsi, ciek wodny Lucimka oraz rowy odwadniające.

Staw wiejski

Bocianie gniazdo

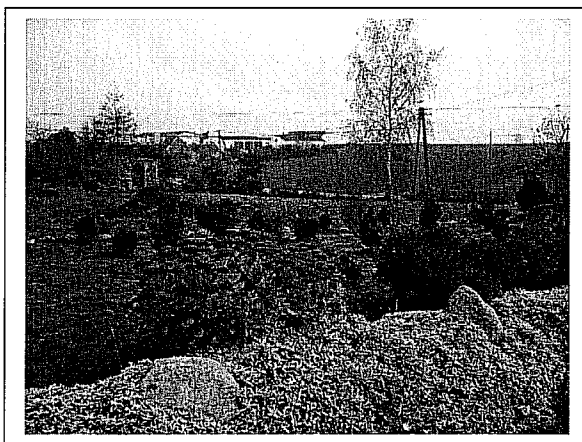
Lucim jest wsią typowo rolniczą. Na jej terenie przeważają gleby klasy II, III i IV, pozostała część gleb jest klasy V i VI. Rozległe pola, łąki i zróżnicowany teren tworzą tutaj wspaniałe widoki.

Jedynę zagrożenia środowiska naturalnego w Lucimiu wiąże się z ruchem i transportem po przebiegającej przez samo centrum miejscowości drodze krajowej nr 25. Są to zagrożenia związane z emisją spalin samochodowych, emisją hałasu oraz ryzykiem powstawania wypadków drogowych.

Na terenie sołectwa występują także wyeksploatowane żwirownie i torfowiska.

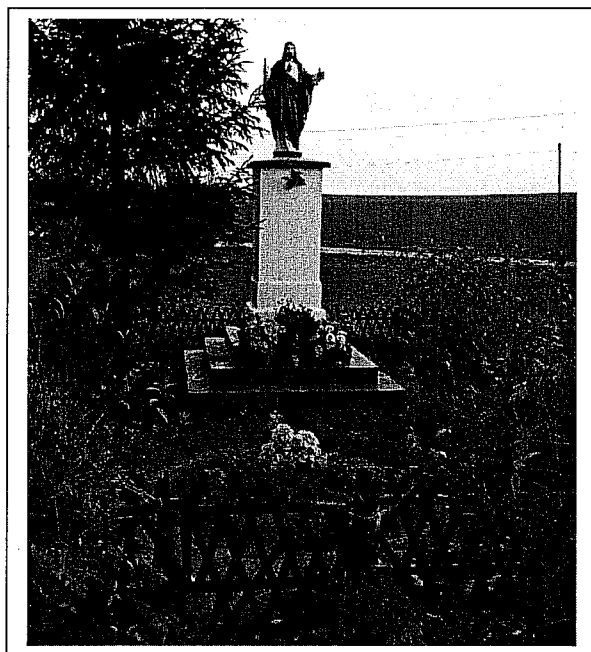
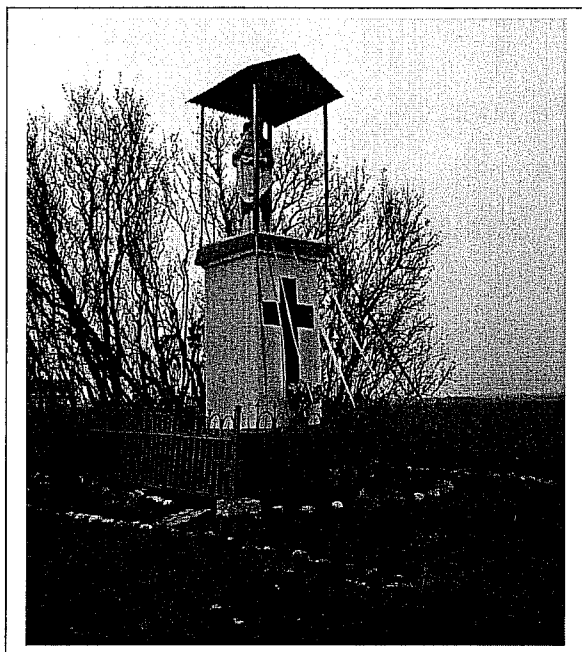
Lucim – widok na horyzont

Lucim – ogródki prowadzone przez mieszkańców

2.2. DZIEDZICTWO KULTUROWE

W Lucimiu jest kilka obiektów związanych z dziedzictwem kulturowym. Jednymi z najcenniejszych obiektów o wartościach kulturowych i historyczno-sentymentalnych są trzy przydrożne kapliczki (figury) – Serce Jezusa, Matki Boskiej z Dzieciątkiem i Św. Józefa oraz dwa przydrożne krzyże. Lucim należy do Rzymskokatolickiej Parafii pw. Świętego Wawrzyńca w Mąkowarsku (Mąkowarsko – największe sołectwo gminy Koronowo, położone w bezpośrednim sąsiedztwie Lucimia). Strona www parafii: www.makowarsko-parafia.pl.

Lucimskie kapliczki – Matka Boska z Dzieciątkiem i Serce Jezusa

Na terenie Lucimia znajduje się również Cmentarz Ewangelicki.

Obchodzone święta, odpusty, pielgrzymki:

- Boże Narodzenie, Wielkanoc, Św. Zmarłych, Boże Ciało, Święto Pracy, Święto Konstytucji, Święto Niepodległości,
- odpust - 10 sierpnia (święto całej społeczności parafii Mąkowsko),
- corocznie przez wieś przechodzą dwie pielgrzymki piesze na Jasną Górę, w których także udział biorą mieszkańcy, ponadto społeczność parafialna organizuje pielgrzymki autokarowe do Częstochowy i do Lichenia,
- na zakończenie Oktawy Bożego Ciała odbywa się w Lucimiu na polowym ołtarzu msza z procesją wokół wsi.

Pozostałe pielęgnowane tradycje i obyczaje, gwara:

- Trzej Królowie, puszczanie wianków w Noc Św. Jana, Święty Wieczór po Bożym Narodzeniu (wspólne śpiewanie kolęd w stodołach mieszkańców), Popioły związane z Wielkim Postem, Zaduszki jako Święto Zmarłych, Rocznicza Założenia Lucimia, Powitanie Wiosny, Dożynki Wiejskie, śmigus-dyngus, polter-abent, psoty sylwestrowe,
- Dzień Kobiet, Dzień Dziecka, Bał Sylwestrowy, Andrzejki, Zabawa Karnawałowa
- gwary się nie spotyka, niektóre osoby starsze używają naleciałości języka niemieckiego lub kresowego.

2.3. OBIEKTY I TERENY

Na terenie Lucimia znajduje się wiele interesujących obiektów architektury wiejskiej. Jednym z najciekawszych obiektów samego Lucimia, budzącym zainteresowanie wśród wielu osób, w tym turystów jest Dom Ludowy, nazywany również bardzo często tzw. „Telechata”, znajdujący się w północnej części miejscowości, przy drodze krajowej nr 25. Budynek ten nie jest stary, wybudowano go w latach 80 XX-wieku, i pełni w miejscowości funkcje typowo społeczno-kulturalne. Więcej informacji na temat Domu Ludowego przedstawiono w rozdziale 2.4. Infrastruktura społeczna.

Do najciekawszych obiektów zabytkowych Lucimia można zaliczyć:

- szkoła, mur., pocz. XX.,
- Zespół Dworski:
 - a) dwór, mur.-drewn., 1 poł. XIX, rozbud. l.20 XX, przebud. po 1945,
 - b) stodoła, drewn., pocz. XX,
 - c) spichlerz, mur., pocz. XX, remont. 1985-1986,
- dom nr 21, drewn., 2 poł. XIX,
- dom nr 26, drewn., 2 poł. XIX,
- dom nr 33, drewn., 2 poł. XIX,
- dom nr 46, glin.-drewn., pocz. XIX,
- dom nr 47, drewn. 2 poł. XIX,
- wiadukt kolejowy, mur. (kam.), pocz. XX,

Przez teren sołectwa przebiega również szlak turystyczny:

Zielony Wudzyn - Buszkowo Młyn 33 km - Wudzyn PKP - Nowy

Jasinec 5 km węzeł szlaków (czarny Serock - Nowy Jasinec, żółty Bydgoszcz - Pruszcz) - Glinki 10 km - promem przez Brdę 16 km - leśnictwo Pobrdzie 18 km - wieś Sokole Kuźnica 20 km - ujście Krówki do Brdy - w górę Krówki - most na Krówce - leśnictwo Krówka 24 km - Leśna Krówka - plaża nad Jeziorem Stoczek 25 km - Lucim Kadzionka 32 km - Jezioro Kadzionka - Buszkowo Młyn PKS 33 km.

W niedalekiej odległości od Lucimia znajduje się także ogromny wiadukt kolejowy linii Koronowo - Tuchola, zbudowany z czerwonej cegły w 1909 r. (wiadukt przecina drogę krajową nr 25). Mianem zabytku techniki można określić natomiast same przebiegające tory kolejowe kolei szerokotorowej.

Dzięki w/w atrakcjom miejscowość odwiedzana jest licznie przez turystów. Przyjeżdżają tutaj przede wszystkim osoby wypoczywające nad Zalewem Koronowskim (gdzie znajdują się liczne ośrodki wypoczynkowe), turyści rozbijający namioty nad Brdą, mieszkańcy sezonowych domków letniskowych oraz osoby z zewnątrz poruszające się samochodami w kierunkach północ-południe, drogą krajową nr 25.

Na terenie sołectwa znajduje się sporo wolnych działek budowlano-mieszkalniowych, działek pod zabudowę letniskową oraz działek pod działalność usługową, przemysłową i magazynową. Mimo atrakcyjnego położenia przy drodze krajowej nr 25, do chwili obecnej nie znaleźli się inwestorzy zewnętrzni zainteresowani inwestowaniem w Lucimiu.

2.4. INFRASTRUKTURA SPOŁECZNA

Infrastruktura społeczna Lucimia jest bardzo słabo rozwinięta. Tworzą ją przede wszystkim świetlica wiejska znajdująca się w budynku Domu Ludowego („Telechata”), obiekty spełniające funkcje sportowo-rekreacyjne (tereny boiska wiejskiego) oraz remiza OSP. Dodatkowo wykorzystywany jest budynek byłej szkoły – na zajęcia przedszkolne dla dzieci w wieku 3-4 lat.

Kluczową rolę w życiu społecznym miejscowości odgrywa Dom Ludowy, zwany także „Telechata”. Projekt budowlany Domu Ludowego wykonał architekt i poeta Jan Sabiniarz, urodzony w sąsiedniej wsi – Mąkowarsko. Zezwolenie na budowę obiektu uzyskane zostało w 1986 r. Samorządna budowa mieszkańców wsi, na gruncie własnego Kółka Rolniczego, nie znalazła aprobaty ówczesnych władz partyjnych. Olbrzymie samozaparcie oraz autentyczna pomoc naczelnika miasta, następnie Burmistrza Koronowa, przy poparciu części Rady i Radnych, pozwoliły na zbudowanie Domu Ludowego na miarę określonych działaniem potrzeb. Obiekt w stanie niewykończonym oddano w 1989 r. Od tego czasu zrobiono wiele. Budynek zaopatrzony jest we wszystkie media wraz z ogrzewaniem gazowym. Cały parter został wykończony przez wykafelkowanie posadzek i wyposażenie sanitariatów.

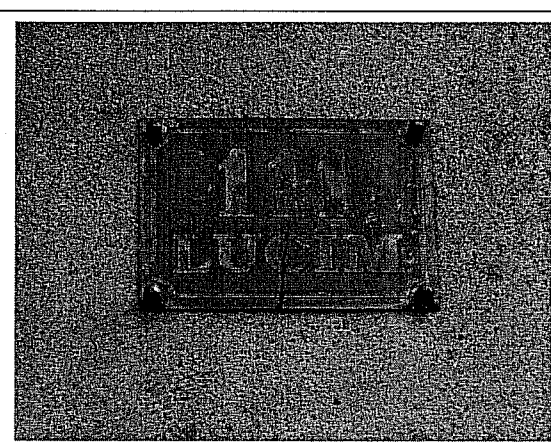
W 2003 r. przekazano Dom Ludowy w użyczenie Miejsko-Gminnemu Ośrodkowi Kultury w Koronowie. Prowadzona jest tam świetlica dla dzieci i młodzieży pod nadzorem zatrudnionej na część etatu osoby. Wyodrębniono pomieszczenie na wypo-

sażenie kuchenne, będące własnością Koła Gospodyń Wiejskich oraz pomieszczenie do zebrań Rady Sołeckiej i pozostałych organizacji wiejskich. Aby obiekt mógł się rozwijać i w pełni funkcjonować musi jednak być dobrze wyposażony w sprzęt techniczny i informatyczny.

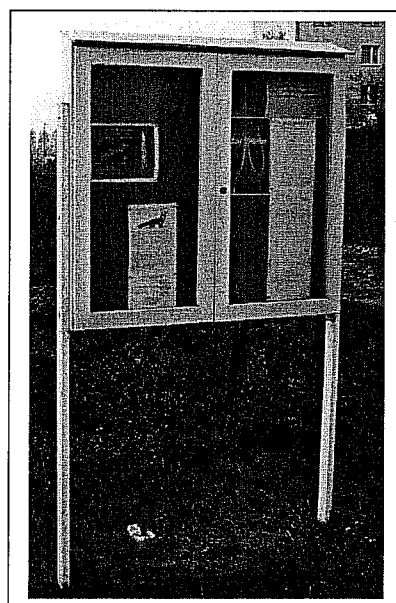
Dom Ludowy odegrał istotną rolę w życiu Lucimia. Warto wyjaśnić, z jakiego powodu nazywany jest on także „Telechata”. Samo pojęcie „Telechata” (z ang. tele-cottage) definiuje specjalnie przystosowane miejsce do wykonywania pracy zdalnej, wyposażone w sprzęt komputerowy, nowoczesną łączność i inne potrzebne urządzenia. Nie jest to jednak zwykłe miejsce jak biuro, gdyż jest zlokalizowane daleko w terenie. „Telechaty” miały z założenia służyć osobom nie mającym możliwości lub ochoty na pracę w domu. Z założenia „Telechaty” mogły służyć pracownikom różnych firm czy urzędów – członkom lokalnej społeczności. „Telechaty” miały być nowoczesnymi ośrodkami informacyjno-telekomunikacyjnymi, dostosowanymi do potrzeb społeczności lokalnej (gminy, wsi, osady), wyposażonymi w dostęp do sieci komputerowych i służącymi ogółowi mieszkańców danego obszaru do szerokiego zaspokajania potrzeb. Miały stać się bramą do szerokiego świata, zwłaszcza w regionach, skąd do miasta i do świata daleko. Z taką intencją próbowano właśnie wdrożyć projekt „Telechaty” w Lucimiu, który jednak nigdy nie został zrealizowany. Warto jednak wyraźnie podkreślić, iż już wówczas zdawano sobie sprawę, że teleinformatyka będzie miała bezpośredni wpływ na ekonomikę rolnictwa, budowanie w oparciu o sprzyjające warunki przyrodniczo-krajobrazowe łagodnej turystyki i małej przedsiębiorczości.

Swego czasu omawiany Dom Ludowy stanowił właśnie kluczowy element prowadzonego na terenie Lucimia, jednego z pierwszych programów badawczo-rozwojowych rewitalizacji wsi, wykonywanych przez zespół studentów UMK w Toruniu pod kierunkiem prof. Andrzeja Kalety. W ramach przedsięwzięcia goszczono przez kilka lat niemieckich studentów z kierunków ekologicznych z Uniwersytetu w Hexter wraz z profesorami. Wieś w latach 90-tych odwiedzała grupa parlamentarzystów Unii Europejskiej, działających w organizacjach wspierających rozwój z zachowaniem tradycji, lokalnej architektury i rzemiosła europejskiego wsi i małych miasteczek.

Uczestnictwo w organizacji centrów informacyjnych „Telechata” było dużym doświadczeniem w kontaktach „unijnych”. Obiecywane środki na ten cel okazały się jednak nieosiągalne w poprzedniej rzeczywistości.

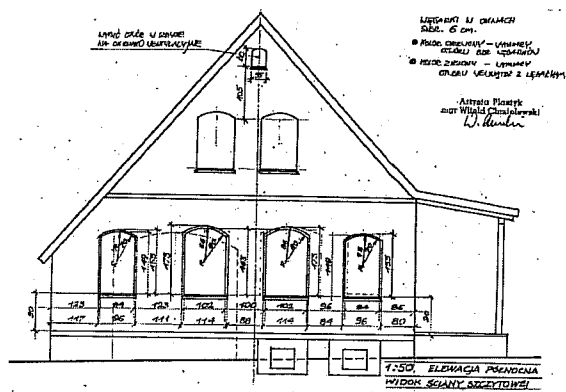
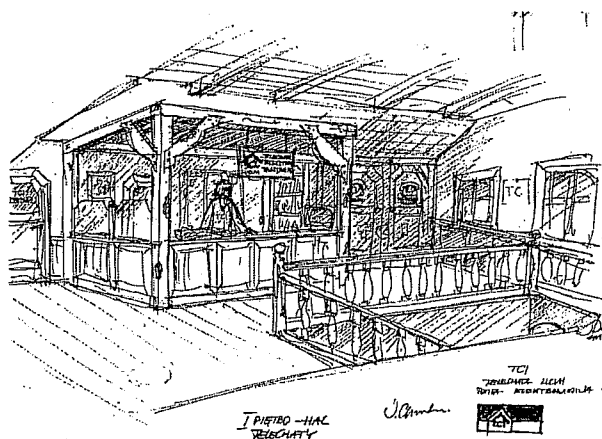

Dom Ludowy – „Telechata”

Dom Ludowy – „Telechata”

Tablica informacyjna we wsi

Szkice projektu Domu Ludowego – „Telechaty”

2.5. INFRASTRUKTURA TECHNICZNA

Infrastrukturę techniczną Lucimia tworzą:

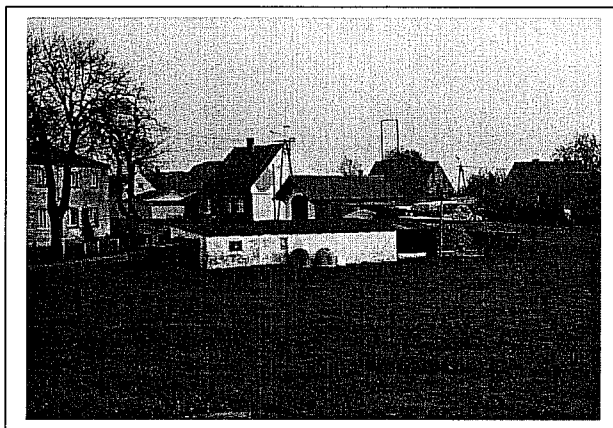
- droga krajowa nr 25 (Bydgoszcz-Koszalin),
- drogi wojewódzkie - brak,
- drogi powiatowe i gminne (wymagające modernizacji),
- sieć wodno-kanalizacyjna (wymagająca modernizacji i rozbudowy),
- oświetlenie (centrum wsi) (wymagające rozbudowy),
- sieć telefoniczna kablowa i komórkowa.

Dzięki położeniu wsi bezpośrednio przy drodze krajowej nr 25, jej mieszkańcy mają zagwarantowane bardzo dobre połączenia komunikacji autobusowej z najbliższymi miastami (PKS, inni przewoźnicy), w tym m.in. z Bydgoszczą i Koronowem. Istniejąca droga powiatowa zapewnia natomiast połączenie w kierunku Sośno, Więcbork (PKS). Z Lucimia można również bezproblemowo dojechać do najbliższych wsi i osad, takich jak Mąkowarsko, Dziedzinek, Wilcze, Buszkowo, Kadzionka, Krówka.

Droga krajowa nr 25 przebiegająca przez miejscowość

Usuwanie przez mieszkańców odpadów komunalnych stałych odbywa się za pośrednictwem podmiotów posiadających koncesję do prowadzenia tego typu działalności. Na terenie wsi znajdują się także pojemniki do segregacji odpadów typu „dzwon” (segregacja na papier, plastik i szkło).

Pojemniki do segregacji odpadów – „Plastik” i „Szkło”

2.6. GOSPODARKA I ROLNICTWO

Większość mieszkańców wsi to rolnicy prowadzący średnie gospodarstwa rolne z tradycjami wielopokoleniowymi. Rolnictwo jest podstawowym źródłem utrzymania mieszkańców Lucimia. Gospodarstwa prowadzone są na dobrym poziomie, główne specjalizacje to produkcja roślinna, hodowla, reprodukcja i produkcja trzody chlewnej, chów bydła mlecznego i opasów, chów drobiu. Osoby nie zajmujące się rolnictwem to:

- prowadzący własną działalność gospodarczą – firmy, które obsługują mieszkańców regionu,
- emeryci, renciści, osoby bezrobotne, w tym byli pracownicy PGR,
- dzieci i młodzież ucząca się.

Wiele osób z Lucimia zatrudnionych jest poza miejscem zamieszkania.

Na terenie wsi działa ponad 10 firm. Są to firmy z takich branż jak handel i sprzedaż detaliczna, transport, budownictwo, drobne usługi i drobna wytwórczość.

Najsilniej rozwinięte jest natomiast zaplecze handlowo-usługowe, które jednocześnie zabezpiecza podstawowe potrzeby mieszkańców.

Część mieszkańców upatruje dodatkowego źródła utrzymania w zbieraniu runa leśnego.

2.7. KAPITAŁ SPOŁECZNY I LUDZKI

Wielka aktywność mieszkańców Lucimia jest znana od bardzo dawna, czego autentycznym dowodem są kroniki lucimskie (pierwszy wpis w języku niemieckim – 1891 r.). W języku ojczystym od 1920 r. tj. chwili powstania polskiej szkoły, istnieją zapisy wspólnych działań mieszkańców. Przed zatrudnieniem nauczyciela, lekcje polskiego, śpiewu oraz kółko teatralne prowadziła żona właściciela dworu lucimskiego – Pani Łuczkowska.

Społeczność Lucimia to społeczność silnie zintegrowana, obywatelska, cechująca się głębokimi tradycjami strażackimi. Wszystkie problemy wsi rozwiązuje ona poprzez:

- dyskusje na zebraniach wiejskich,
- posiedzenia Rady Sołeckiej,
- interwencje Sołtysa,
- organizacje działające na terenie wsi.

Mieszkańcy wsi działają za pośrednictwem następujących organizacji społecznych:

- Ochotniczej Straży Pożarnej w Lucimiu (34 członków),
- Koła Gospodyń Wiejskich (KGW) (15 członków),
- Kółka Rolniczego (31 członków),
- Klubu Seniora (9 członków),
- Społecznego Komitetu Budowy Domu Ludowego (12 członków).

Działalność społeczności lucimskiej zawsze cechowała się dużą aktywnością. W okresie realizacji działań związanych z inicjatywą „Telechata” wspólnie planowano m.in. tworzenie gospodarstw agroturystycznych i biodynamicznych. Zaowocowało to powstaniem ciekawego projektu ekologizacji wsi Lucim, opracowanego przy udziale organizacji „Ekoland”.

„AKCJA LUCIM”

Pod hasłem „AKCJA LUCIM” obchodzony jest jubileusz działalności artystów na terenie Lucimia. Od 1977 roku przebywali tutaj i działali plastycy toruńscy: Witold Chmielewski, Bogdan Chmielewski, Wiesław Smużny oraz fotograficy bydgoscy Andrzej Maziec i Stanisław Wasilewski, znani jako Grupa Działania oraz po odejściu

Maźca i Wasilewskiego jako Grupa 111. Było to unikatowe przedsięwzięcie socjologiczno - artystyczne na skalę światową, wielokrotnie nagradzane m.in. Nagrodą Ministra Kultury. Grupa poddała się tendencji do zerwania z zamkniętym instytucjonalnym systemem upowszechniania sztuki.

Akcja polegała na upowszechnianiu realizacji twórczych w bezpośrednim kontakcie z odbiorcami, w miejscu i realiach inspirujących tworzenie. Specyfika wsi Lucim oraz mentalność jej mieszkańców, stanowiących zwartą społeczność, otwartą jednak na wszystkie nowe zjawiska w niej samej czy obok niej powstające, stanowiły doskonałe otoczenie dla tego typu przedsięwzięcia. Wg inspiratorów akcji po przekroczeniu bariery nieufności miał następować szczerzy i prawdziwy kontakt, stwarzający szanse pokazania prawdy o podjętym problemie działań twórczych.

Sylwetki autorów:

Bogdan Chmielewski - Studia na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Uczestnik 145 wystaw i imprez artystycznych. Autor ponad 200 interdyscyplinarnych realizacji indywidualnych i zespołowych w Lucimiu w latach 1977-2006. Zajmuje się akcjami, działaniami plastycznymi i parateatralnymi, happeningami, performance, rysunkiem, żywymi obrazami, realizacjami tekstowymi. Członek „Grupy 111 - Lucim”. Profesor na Wydziale Sztuk Pięknych UMK.

Witold Chmielewski - urodzony w 1949 w Toruniu, profesor sztuki, scenograf teatralny i telewizyjny, twórca realizacji wystawienniczych, małej architektury, wnętrz oraz promocji i reklamy wizualnej, animator kultury, nauczyciel akademicki i autor publikacji w wydawnictwach naukowych i artystycznych. Chmielewski wykłada na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu (od 1975), jest obecnie kierownikiem Zakładu Plastyki Intermedialnej. Jest jedną z głównych postaci toruńskiego środowiska plastycznego, współautorem projektu Małe ojczyzny (promującego lokalne inicjatywy kulturowe i edukacyjne) oraz szeregu działań wokół jego realizacji w ramach Fundacji Kultury (wraz z Izabellą Cywińską i Stefanem Starczewskim).

Twórczość artystyczna:

Autor, współautor i uczestnik wystaw i wydarzeń artystycznych, m.in.:

- "Akcja Podróż" 1976
- "Międzynarodowe Spotkania Teatru i Sztuki Otwartej" 1978
- Ogólnopolskie Spotkania "Osieki 79"

- "Epitafium i siedem przestrzeni", Galeria Zachęta w Warszawie 1991
- "W poszukiwaniu środka świata", Galeria "Wozownia" w Toruniu 1999 oraz Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN" w Lublinie 2002
- realizacje indywidualne i wspólnotowe z Grupą 111 oraz mieszkańcami Lucimia w ramach "Działania w Lucimiu" 1977-1993.

Scenografia teatralna i telewizyjna m.in.:

- "Wędrowny teatr Sopalovicia" oraz "Romeo i Julia" w Teatrze Horzycy w Toruniu 1987
- "Stół z powyłamywanymi nogami" w Teatrze Współczesnym w Szczecinie 1990
- "Gracz" Dostojewskiego w Toruniu 2002, Ośrodki TVP w Gdańsku i Bydgoszczy.

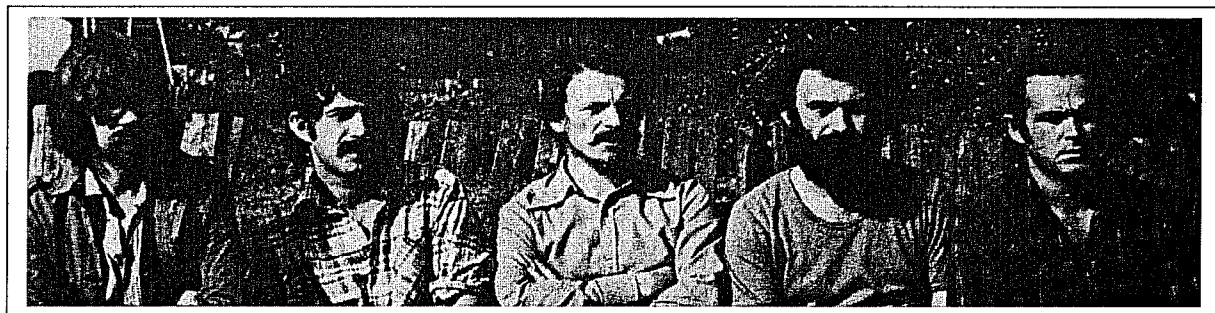
Komisarz i dyrektor artystyczny m.in.:

- Festiwalu Studentów Szkół Artystycznych w Szczawnie-Zdroju (1977 i 1978),
- wystaw "Sztuka Faktu" w BWA w Bydgoszczy (1978 i 1981).

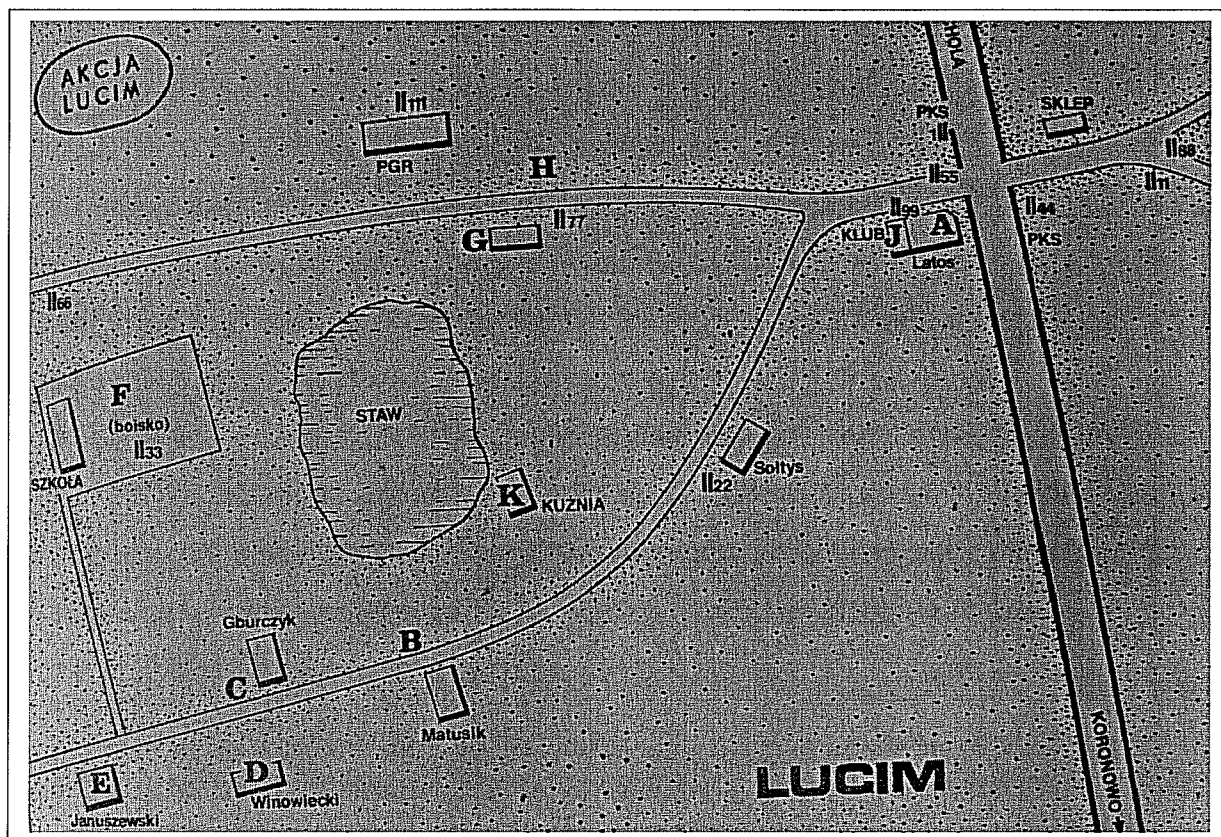
Wiesław Smużny - urodzony w 1944 roku w Łodzi, absolwent Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, dyplom z wyróżnieniem w zakresie grafiki i pedagogiki artystycznej zdobył w 1971 roku. W latach 1996-2003 roku profesor Uniwersytetu im Adama Mickiewicza w Instytucie Pedagogiczno-Artystycznym w Kaliszu, gdzie kierował Pracownią Rysunku i Intermediów. Od 2000 roku prowadzi aktualia sztuki, metody upowszechniania kultury plastycznej i struktury wizualnej w Zakładzie Plastyki Intermedialnej WSP UMK w Toruniu. Od 2003 na etacie profesora nadzwyczajnego UMK. Jako artysta debiutował w 1972 roku w Galerii Współczesnej w Warszawie. Do tej pory w swoim dorobku ma 19 wystaw indywidualnych i 198 wystaw zbiorowych. Jeden z bardziej aktywnych artystów i krytyków sztuki środowiska toruńskiego, inicjator wielu akcji społeczno-artystycznych (np. "Podróż", "Lucim"). Uczestnik działań artystycznych ideowo związanych z epoką postartystyczną. Zajmuje się twórczością akcjonerką, parateatralną, obracającą się w kręgu problematyki społecznej, obyczajowej, symbolicznej.

Andrzej Maziec - urodzony 11.01.1948 r., członek PAF. Uprawia fotografię użytkową, kreacyjną oraz instalacje fotograficzne. Współpracował także jako fotoreporter z Ilustrowanym Kurierem Polskim. Autor 16 wystaw indywidualnych, m.in. z cyklu "Galerie Pamięci". Brał udział w wielu wystawach zbiorowych, m.in. "Akcja Podróż" - Bydgoszcz-Kraków-Cieszyn, Prezentacja Sztuki Młodych - Warszawa oraz "Oikos" i "Lata 70. Miejsce sztuki" Muzeum Okręgowe im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy. Uczestnik wystaw zbiorowych w Arles i Berghausen. Był współorganizatorem "Akcji Lucim" - "Działania w Lucimiu". Twórca Autorskiej Galerii Pamięci - "Dom", "Podwórko", "Drzewo", "Okna". Otrzymał wiele nagród i wyróżnień w konkursach fotograficznych; krajowych i międzynarodowych. Jest m.in. laureatem nagrody na wystawie "Sztuka faktu" - 81 oraz nagrody II stopnia Ministra Kultury i Sztuki, w roku 1981.

Stanisław Wasilewski - Bydgoszcz (kujawsko-pomorskie), Okręg Toruńsko-Bydgoski, członek rzeczywisty, legitymacja ZPAF. nr 607, autor cyklu zdjęć podczas Akcji Lucim 1977-1978 „Ziemia”, „Dom”, „Dni różne”.

Od lewej: A. Maziec, B. Chmielewski, W. Smużny, W. Chmielewski, S. Wasilewski

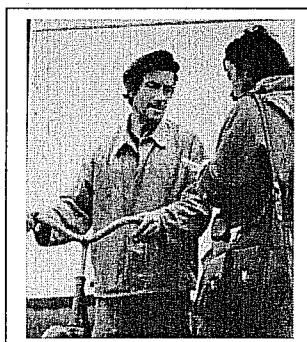
Mapa działań AKCJI LUCIM

Finał AKCJI LUCIM - zdjęcie pamiątkowe

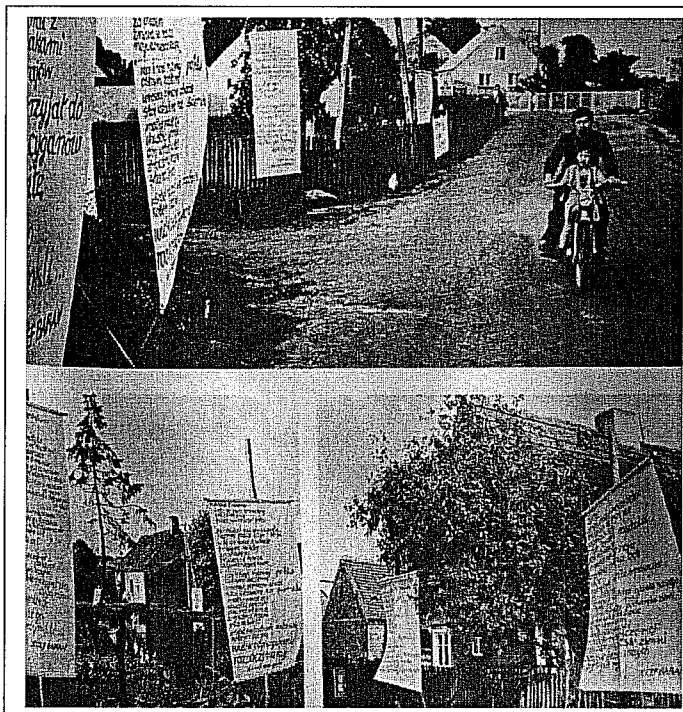

Finał AKCJI LUCIM - ognisko

Badania odbioru akcji W. Smużny „Kątownicy”

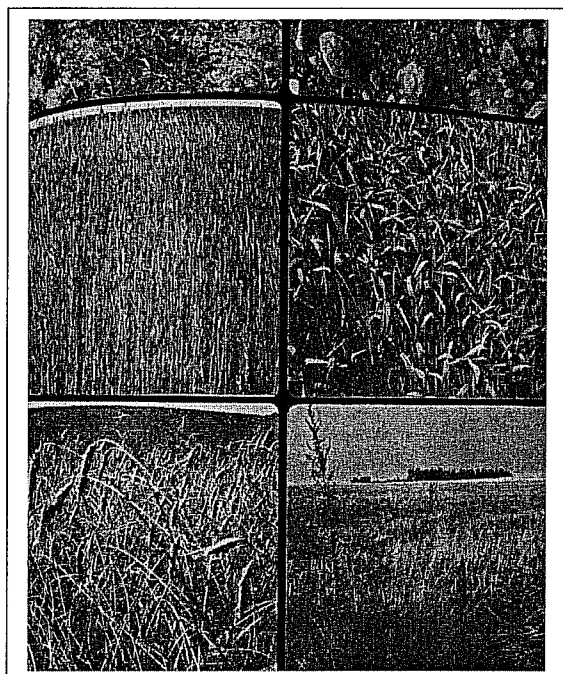
Listy 2

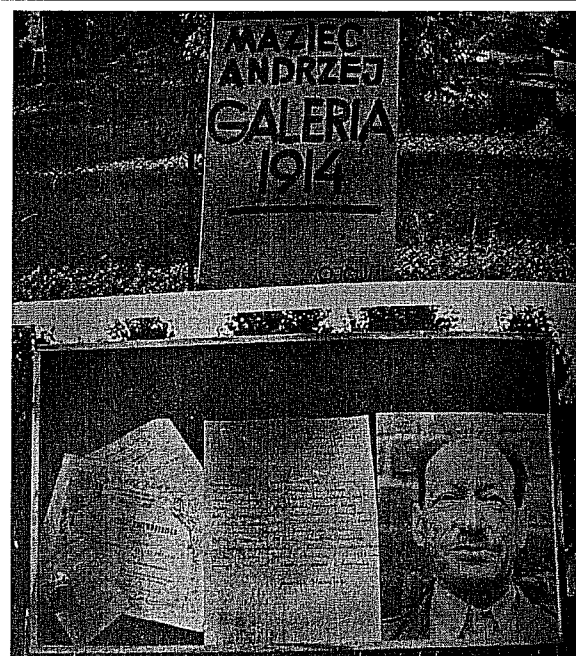
B. Chmielewski - „Droga poezji” wiersze J. Barana

W. Chmielewski - „Panorama Lucimia”

S. Wasilewski cykl „Ziemia”

Galeria 1914

3. OCENA MOCNYCH I SŁABYCH STRON MIEJSCOWOŚCI LUCIM (ANALIZA SWOT)

SILNE STRONY: ATUTY ROZWOJU LUCIMIA	SŁABE STRONY: CZYNNIKI OGRANICZAJĄCE ROZWÓJ LUCIMIA
1. Położenie przy drodze krajowej nr 25.	1. Zła nawierzchnia dróg w miejscowości.
2. Bliskość dużej aglomeracji miejskiej – Bydgoszczy.	2. Brak chodników.
3. Dobrze prowadzona gospodarka rolna.	3. Brak ścieżek rowerowych.
4. Sołectwo zelektryfikowane, o rozwiniętej sieci telekomunikacyjnej, umożliwiającej nowoczesną działalność gospodarstw i firm.	4. Wymagająca modernizacji i rozbudowy infrastruktura wod.-kan.
5. Dostępność do infrastruktury społecznej – Dom Ludowy („Telechata”), remiza strażacka.	5. Brak nowoczesnej infrastruktury sportowo-rekreacyjnej.
6. Tradycje związane z niekonwencjonalnymi przedsięwzięciami kulturalno-artystycznymi i naukowymi.	6. Brak publicznych bezpłatnych punktów dostępu do Internetu.
7. Nienaruszone przemysłem środowisko naturalne.	7. Niezagospodarowane tereny wokół stawu wiejskiego.

SZANSE, OKAZJE: MOŻLIWOŚCI ROZWOJU WYNIKAJĄCE Z OTOCZENIA	ZAGROŻENIA: CZYNNIKI NIESPRZYJAJĄCE, WYNIKAJĄCE Z OTOCZENIA
1. Polityka regionalna skierowana na rozwój obszarów wiejskich.	1. Niesprzyjająca koniunktura gospodarcza.
2. Atrakcyjne położenie - blisko miasta Bydgoszczy, przy drodze krajowej nr 25.	2. Brak inwestorów zewnętrznych.
3. Wzrost roli agroturystyki w obsłudze ruchu turystycznego.	3. Bezrobocie.
4. Wykorzystanie lokalnych tradycji związanych z niekonwencjonalnymi przedsięwzięciami kulturalno-artystycznymi i naukowymi jako produktu do zaoferowania turystom, przyjezdnym.	4. Brak perspektyw dla młodzieży.
5. Silna integracja lokalnej społeczności.	5. Ograniczone środki finansowe przeznaczone na inwestycje w sołectwie.

4. OPIS PLANOWANYCH ZADAŃ INWESTYCYJNYCH I PRZEDSIĘWZIĘĆ AKTYWIZUJĄCYCH SPOŁECZNOŚĆ LOKALNĄ NA LATA 2010-2017

Mieszkańcy Lucimia wiele prac dla swojej wsi wykonują czynem społecznym. Ograniczone możliwości finansowe samorządu gminnego, który przede wszystkim planuje działania i inwestycje strategiczne powodują, że wiele drobnych robót musi być wykonanych po prostu własnymi rękoma, systemem gospodarczym. Gmina natu-

ralnie wspiera miejscowość w wielu inicjatywach, jednak ma ona na swoim terenie aż 33 sołectwa i jest ograniczona - wsparcie to nie gwarantuje zabezpieczenia wszystkich potrzeb Lucimia.

Po przeprowadzeniu analizy stanu istniejącego oraz perspektyw rozwoju Lucimia, mieszkańcy uznali, że dla jego odnowy, niezbędne będzie przeprowadzenie w latach 2010-2017 trzech najpilniejszych i jednocześnie najsilniej oddziaływujących na otoczenie społeczno-ekonomiczne projektów. Są to: utworzenie kompleksu sportowo-rekreacyjnego, odnowienie, konserwacja i wyeksponowanie lokalnych obiektów dziedzictwa religijnego – kapliczek i krzyży przydrożnych oraz modernizacja i wyposażenie w sprzęt techniczny i informatyczny budynku Domu Ludowego („Telechaty”). Działania te są odpowiedzią na istniejące w miejscowości największe potrzeby, nakreślane perspektywy rozwoju oraz możliwości integracji lokalnej społeczności. Wskazane zadania wymagają poniesienia niezmiernie wysokich nakładów finansowych i sama miejscowość wraz z samorządem gminnym nie są w stanie ich pokryć. Społeczność Lucimia duże nadzieje pokłada w funduszach Unii Europejskiej, przeznaczonych na odnowę i rozwój wsi w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Środki te byłyby wielką szansą dla realizacji choćby części zamierzeń naszej społeczności, tym bardziej, że nieustannie podkreśla się, iż udzielana pomoc europejska ma służyć przede wszystkim wyrównywaniu różnic pomiędzy biednymi obszarami wiejskimi, a bogatymi aglomeracjami miejskimi.

Projekt priorytetowy na rok 2010

Tytuł projektu: Utworzenie kompleksu sportowo-rekreacyjnego

Cel:

Stworzenie warunków dostępu społeczności lokalnej do sportu i rekreacji uprawianych w warunkach o odpowiednio wysokim standardzie - poprzez utworzenie kompleksu sportowo-rekreacyjnego i wyposażenie w infrastrukturę, rozwijanie aktywności ruchowej, poprawa sprawności fizycznej i zdrowia mieszkańców, a w szczególności dzieci i młodzieży, stworzenie komfortowych warunków do rekreacji i aktywnego wypoczynku.

Przeznaczenie:

- aktywna i bezpieczna rekreacja najmłodszych mieszkańców – dzieci (plac zabaw),

- aktywna i bezpieczna rekreacja pozostałych mieszkańców (boisko),
- organizowanie rozgrywek i zawodów sportowych dla mieszkańców Lucimia oraz sąsiednich sołectw,
- stworzenie przyjaznego miejsca do wypoczynku sprzyjającego integracji społecznej, wzmacnianiu lokalnych więzi.

Uzasadnienie:

Lucim jest miejscowością pozbawioną jakiegokolwiek obiektu o charakterze sportowym lub rekreacyjnym. W centrum wsi znajduje się rozległy, płaski obszar doskonale nadający się do zagospodarowania na tego typu przedsięwzięcie. W chwili obecnej to główne miejsce spotkań dzieci i młodzieży, która spędza tam czas godzinami również uprawiając sport - grając w piłkę, na „pseudoboisku” z bramkami wykonanymi z ogrodzeniowych drągów. Potrzeba zagospodarowania tego terenu i wyposażenia w niezbędne urządzenia sportowe, rekreacyjne, a także plac zabaw dla najmłodszych, którzy nie mają gdzie bezpiecznie się bawić, nasuwa się w zasadzie sama. Wystarczy choć na chwilę znaleźć się w tym miejscu, aby się o tym przekonać. Istniejący stan rzeczy w znaczący sposób ogranicza możliwości zaspokojenia potrzeb mieszkańców w zakresie uprawiania sportu i rekreacji. Ma on również inny niekorzystny wymiar - uniemożliwia organizowanie dla ogółu imprez o charakterze sportowo-rekreacyjnym z prawdziwego zdarzenia. Mająca miejsce sytuacja jest źródłem pewnego dyskomfortu i wpływa dezaktywująco na lokalne środowisko – co z punktu widzenia jego uczestnictwa w procesach rozwojowych miejscowości jest niepożądane. Przedsięwzięcie wykorzystując lokalny potencjał sportowy, turystyczny i kulturowy wpłynie na aktywizację społeczno-gospodarczą obszaru sołectwa Lucim oraz doprowadzi do wzrostu partycypacji mieszkańców w działaniach podejmowanych na rzecz jego rozwoju. Nowoczesne zagospodarowanie terenu umożliwi organizowanie na nim większych imprez sportowych oraz kulturalno-rozrywkowych. Rozwinięta infrastruktura sportowo-rekreacyjna poprawi także lokalną ofertę turystyczną oraz zapewni miejscowości wzrost atrakcyjności turystycznej (a tym samym gospodarczej), umożliwiając jej konkurowanie z innymi podobnymi miejscowościami w gminie i regionie. Czynniki te mogą stanowić swoiste "koło zamachowe" rozwoju funkcji rekreacyjno-turystycznej, przejawiając się we wzroście poziomu ruchu turystycznego.

Harmonogram realizacji:

Rozpoczęcie prac: czerwiec 2010 r.

Zakończenie prac: listopad 2010 r.

Zakres rzeczowy projektu:

1. Boisko do piłki nożnej o wym. 40x60 m z wyposażeniem
2. Ogrodzenie (plac zabaw)
3. Plac zabaw wyposażony w następujące urządzenia zabawowe:
 - piaskownica;
 - huśtawka typu ważka;
 - huśtawka wahadłowa;
 - huśtawki sprężynowe;
 - karuzela;
 - zestaw zabawowy z wieżą, itp.
4. Zagospodarowanie terenu- ustawienie niezbędnych urządzeń m. in.:
 - ławki;
 - tablica regulaminowa;
 - kosze na śmieci;
 - stojak na rowery;
 - wykonanie trawnika, nasadzenie krzewów;
 - pozostałe niezbędne elementy.

Szacunkowe koszty:

1. Boisko do piłki nożnej	130 000,00 zł
2. Plac zabaw z wyposażeniem	32 000,00 zł
3. Ogrodzenie (plac zabaw)	33 000,00 zł
4. Zagospodarowanie terenu	30 000,00 zł

Razem 225 000,00 zł brutto

Źródła finansowania:

Gmina Koronowo: 25 % kosztów projektu

EFROW: 75% kosztów projektu

OKRES 2011-2013

Tytuł projektu: Odnowienie, konserwacja i wyeksponowanie lokalnych obiektów dziedzictwa religijnego – kapliczek i krzyży przydrożnych

Cel:

Kultywowanie i pielęgnowanie dziedzictwa religijnego wśród lokalnej społeczności oraz promocja tego dziedzictwa na zewnątrz.

Przeznaczenie:

- podniesienie poziomu społecznego współuczestnictwa w kultywowaniu lokalnego dziedzictwa religijnego,
- poprawa wizerunku obiektów lokalnego dziedzictwa religijnego,
- poprawa estetyki przestrzeni wiejskiej.

Uzasadnienie:

Do inspiracji przeprowadzenia prac polegających na odnowieniu i konserwacji lokalnych obiektów dziedzictwa religijnego, którymi są kapliczki i krzyże przydrożne, przyczyniły się głęboko rozwinięte tradycje religijne mieszkańców Lucimia. Obiekty będące przedmiotem niniejszego przedsięwzięcia pełnią niezmiernie istotną rolę w życiu duchowym lokalnej społeczności. Sama miejscowość nie posiada własnej świątyni np. kościoła, w którym wierni mogliby uczestniczyć w nabożeństwach i modlitwach, wymienione kapliczki i krzyże, stanowią zatem istotne materialne obiekty kultu, umożliwiające zaspokajanie potrzeb religijnych mieszkańców.

Stan kapliczek i krzyży zlokalizowanych na terenie sołectwa pozostawia wiele do życzenia. Wymagają one renowacji i poprawy wizerunku. Obiekty te ze względu na pełnioną ważną rolę religijną po odnowieniu powinny zostać również dobrze wyeksponowane dla osób z zewnątrz, które zatrzymując się choćby przejazdem, miały możliwość ich obejrzenia i zaznajomienia się z nimi.

Harmonogram realizacji:

Rozpoczęcie prac: czerwiec 2011 r.

Zakończenie prac: czerwiec 2013 r.

Zakres rzeczowy projektu wraz z kosztorysem

1. Roboty murarsko-tynkarskie: 9 000 zł
2. Wykonanie, uzupełnienie i renowacja ogrodzenia: 5 000 zł
3. Roboty malarskie: 5 000 zł
4. Roboty wykończeniowe: 4 000 zł
5. Wykonanie i montaż tablic informacyjnych: 4 000 zł
6. Zazielenienie terenu: 3 000 zł

Razem 30 000,00 zł

Źródła finansowania

Środki sołectwa: 5 000 zł (17%)

Środki zewnętrzne, gmina Koronowo, środki sponsorskie: 25 000 zł (83%)

OKRES 2014 – 2017

Tytuł projektu: MODERNIZACJA I WYPOSAŻENIE W SPRZĘT TECHNICZNY
I INFORMATYCZNY BUDYNKU DOMU LUDOWEGO („TELECHATY”)

Cel:

Celem projektu jest promowanie kultury w oparciu o nowoczesne środki techniczne i informatyczne oraz przeciwdziałanie e-wykluczeniu tj. wyrównywanie dysproporcji w zakresie dostępu do technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) pomiędzy społecznością Lucimia, a społecznościami zamieszkującymi duże rozwinięte aglomeracje miejskie.

Przeznaczenie:

- zapewnienie wysokich standardów technicznych i organizacyjnych podczas realizowanych przedsięwzięć kulturalnych dla mieszkańców Lucimia,
- zwiększenie zainteresowania kulturą wśród społeczności lokalnej,
- zagwarantowanie mieszkańcom Lucimia bezpłatnego i nieograniczonego dostępu do

Internetu oraz nowoczesnych narzędzi informatycznych,

- propagowanie e-świadomości oraz rozwój umiejętności obsługi komputera, urządzeń biurowych, korzystania z Internetu,
- integracja społeczna, wzmacnianie lokalnych więzi poprzez wspólne spędzanie czasu,
- zapewnienie funkcjonalnych pomieszczeń dla działalności organizacji wiejskich i grup społecznych kultywujących tradycje lucimskie,
- stworzenie warunków do organizowania wspólnych szkoleń, spotkań sąsiedzkich z wymianą doświadczeń oraz wspólnego rozwiązywania problemów w gospodarstwach,
- stworzenie warunków dla wspólnych działań dzieci, młodzieży i dorosłych w rozwijaniu życia kulturalnego sołectwa.

Uzasadnienie:

Lucim jest jedną z najbiedniejszych miejscowości wiejskich gminy Koronowo. Jest również jedną z miejscowości o największym poziomie e-wykluczenia w skali lokalnej - ma słaby dostęp do infrastruktury społeczeństwa informacyjnego. Jej mieszkańcy nie mają możliwości bezpłatnego korzystania z Internetu czy innych technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT), do których dotrzeć mogą obywatele większych miejscowości. Dodatkowo, budynek Domu Ludowego, pełniący rolę swego centrum kulturalnego wsi, jest pozbawiony nowoczesnego wyposażenia technicznego, w tym sprzętu audio-video, jakże powszechnego i niezbędnego do organizowania atrakcyjnych przedsięwzięć kulturalnych. Instrumentem umożliwiającym rozwiązanie przedmiotowego problemu jest realizacja przedmiotowego projektu.

Harmonogram realizacji:

Rozpoczęcie prac: wrzesień 2014 r.

Zakończenie prac: wrzesień 2017 r.

Zakres rzeczowy projektu wraz z kosztorysem

1. Zakup 10 zestawów komputerowych (kompletnych, w tym monitor, drukarka, ups): 24 000 zł

2. Zakup kserokopiarki – 9 800 zł
 3. Projektor multimedialny + przenośny ekran – 3 600 zł
 4. System operacyjny do zestawów komputerowych – 3 600 zł
 5. Profesjonalny pakiet oprogramowania biurowego (edytor tekstu, arkusz kalkulacyjny, program do tworzenia prezentacji) – 1 800 zł
 6. Programy antywirusowe do zestawów komputerowych – 1 400 zł
 7. Zakup łącza internetowego + abonament na 5 lat – 3 600 zł
 8. Zestaw kina domowego z głośnikami – 1 500 zł
 9. Telewizor LCD 32 cale – 2 000 zł
 10. Wzmacniacz mocy – 4 000 zł
 11. Kolumny szerokopasmowe (4 szt.) – 6 000 zł
 12. Kolumny basowe (4 szt.) – 7 000 zł
 13. Monitory (4 szt.) – 5 000 zł
 14. Kamera pogłosowa – 2 000 zł
 15. Mikser – 2 500 zł
 16. Mikrofony dynamiczne – 1 500 zł
 17. Mikrofony bezprzewodowe – 2 500 zł
 18. Statywy mikrofonowe – 600 zł
 19. Okablowanie – 1 500 zł
 20. Prace remontowe i adaptacyjne w budynku – 37 000 zł
- Razem: 120 900 zł

Źródła finansowania:

Środki sołectwa: 21 700 zł (18%)

Środki zewnętrzne, gmina Koronowo, środki sponsorskie: 99 200 zł (82%)

7. PODSUMOWANIE

Opracowany Plan Odnowy Miejscowości Lucim zakłada w ciągu najbliższych siedmiu lat realizację kilku zadań. Istotą tych zadań jest pobudzenie aktywności środowiska lokalnego oraz stymulowanie współpracy na rzecz rozwoju i promocji wartości związanych z miejscową specyfiką społeczno-kulturową.

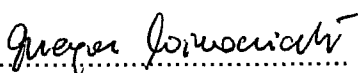
Zakładane cele Planu przewidują wzrost znaczenia Lucimia jako ośrodka rozwoju sportu i rekreacji, tradycji i dziedzictwa historycznego, kultury i turystyki.

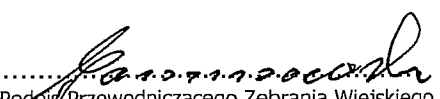
Realizacja Planu Odnowy Miejscowości Lucim ma także służyć integracji społeczności lokalnej, większemu zaangażowaniu w sprawy wsi, zagospodarowaniu wolnego czasu dzieci i młodzieży oraz rozwojowi organizacji społecznych.

Skład Grupy Odnowy Miejscowości tworzą:

1. Czesław Januszewski - Sołtys
2. Grzegorz Winowiecki – Przewodniczący Rady Sołeckiej
3. Wojciech Orliński – Członek Rady Sołeckiej
4. Czesław Topoliński – Członek Rady Sołeckiej
5. Jadwiga Latos – Przewodnicząca KGW
6. Ewa Olska – mieszkaniec wsi
7. Stanisław Frąckowiak – mieszkaniec wsi
8. Krzysztof Gniaciński – mieszkaniec wsi
9. Dariusz Piotrowski – Kierownik Świetlicy Wiejskiej

„Plan odnowy miejscowości Lucim na lata 2010-2017”, został odczytany i zatwierdzony na Zebraniu Wiejskim w dniu 22.01.2010r.

.....
Podpis Przewodniczącego Rady Sołeckiej

.....
Podpis Przewodniczącego Zebrania Wiejskiego

Przewodniczący
RADY MIEJSKIEJ

Grzegorz Myk